

AHMET ATEŞ HATIRLI ŞİRİLER [1961-1987]

İÇİNDEKİLER

9	KATLANILACAK ÇARESİZ
12	SÖZ
14	SERİN SABAH KEYFİ
17	SENSİZLİK SINAVI
19	BİR DİRENİŞTİR YALNIZLIĞA
21	GÖÇ YOLLARINDA
24	SEVGİ VE ŞİİR
29	HER GÜN GİYİNİRKEN
30	ADAM VE GECE
32	KISIKTIR SESİMİZ
34	KAHİR
36	SAVAŞ, ÇOCUKLAR VE SEN
40	YAMAÇLARA KOYUN BİZİ
43	BİR KENTİN SESSİZLİĞİ
46	YÜZÜNE ÖLÜM MÜ YAKIŞIR
50	HÜZNÜM KURTARACAK
53	KAYIP İLAMI
55	AÇIK BİR GÜNDE
57	KIZIL GÜL AĞIDI
59	SENDEN KALAN
61	ÖZLEMEK NE
63	SEVDA İLE
64	KANDİL
66	GÖZLERİNDEN BAŞKA
68	İZ
72	VURGUNLARIN EŞİĞİNDE
79	ACILAR ÇEKECEKSİN
83	AZ ÖTESİNDE YAŞAMIN
93	BİZİM SOKAKTA AKŞAM
97	ÇAPRAZ SEVİ
99	HAZİROL YOLLARA
103	SESİNİMİYDİ YARGILAYAN
106	ALNIMDA GÜNEŞ OLSA
108	AYKIRI BEBEĞE NİNİNİ

katlanılacak çaresiz

Biraz yorgunum boşlukların ortasında
biraz da üzgün şimdilik,
çürük saplı bir balyoz gibi kafam
gözlerim zemheri, antenlerim kırılmış
habersiz kalmışım üstelik
habersizim anlaşılan.

Dağlıyor bağrımı dışımızda örgütlenmesi hayatın
uyanmak istiyorum dipsiz uykulardan
bültenleri dinlemeliyim,
sessiz, küfürsüz, meraklı bir akşam.

Ey hayat!

İki elle sarılmayı engelleyişimizdendir
mahzunluğumuz.

Nasıl isterdim yüzüme bakmasını o tek fotoğrafın,
altıya dokuz, siyah beyaz,
bilsen nasıl da titrer elleri insanın
suçsuz resimleri yırtarken.

Kalbim!

anlamalısın, yük oluşunu iç cepte taşıyan bir resmin
sevgilinin yüzü girse de bulutların koynuna,
düşmana inat, taşı ona en yakışan ismi,
yalnızlığa taşı, sabır gecelerine, sevince,
gerekecekse sorgu odalarına, hem de cesaretle.

katlanılacak çaresiz

Hayat bağışlamıyor yanlışılarımızı.
Anılarla doluyum, düğümü çözülmemiş,
çok üslü bir denklem yüreğim,
anılar, köprüsüz, kıyısız bir ırmak
bu akşamla da olsa ulaşamayacak hayata
dostlukların boy verdiği vadilerden.
Bültenler okunur, çarpık, çirkin, sevimsiz
ölüm haberleri bile çok görülüyorsa insanlara,
yeni bir dil yaratmalısın
söz aralarından toplu fotoğraflara.
Hazır mısın mazlumların çağrısını almaya?
Kalbim!
Seveceğiz beklemeyi, bekleyeceğiz, ama
yozlaşmadan.
Ve katlanacaksın çaresiz, habersiz akşamlara.

Ekim 1981

SÖZ

Sesin kaynaklarına götürür ırmakları
bağrımda dalgaları suların
anmışsın iki gün önce
çocukluğumun arife gecelerindeyim
özlemin kınalar ellerimi.

Yalnızlık sustururken beni
hayalimde karşımdasın
sözüm dilimin ucuna gelir de
kaçarım
bir bilsen söyleyeceklerimi
esirliğim yıkılır
coşkun çığlıklar atarım olmadık yerde.
Alnımı ayrılıklar neşterledi.

Henüz bebektiniz yetmişliler
büyüyen siz misiniz, sırlarım mı
paylaşamadığımız günlerde.
Sevinci unuttuk
yüzümüze kapandı
umutla gidilen evler.

Gözlerim vefasızlığa donuk.

Hoşça kalın kurgularım
göğsüm bir dalgakıran şimdi
sana gelince
verilmiş sözün yok ya
unutursun ayrılıkların zehirlediği
değerlerimizi.

Ocak 1983

serin sabah keyfi ezgisi (orta güçte/moderato)

Dağların kuytuluklarında
her canlı güneşlenirken
al bir atı sıcak ülkelere sürmekteyim
geceden kalmış bedenim
ısınamaz, ısınamaz ki
sohbetinin sıcaklığından başka hiçbir mevsimde
tanış bir imge bulvarlara çeker beni
imgesel bir kentin anacaddelerine
sarışın sahte gülüşleri vitrinlerin
dik başlı oturuşlar, duruşlar
inan hepsi korkunun bir buluşu
yapay büyüklenmelere, güvenli görünmelere
sevinçli görünüşlere sığınmaktansa
as yüzünü
kalmadı zaten gülünecek güzellikleri yeni ilişkilerin.
“Bizimkisi çıkacakmış...”
kucaklamak geçer içimden
yüzyıllık yalnızlıklardan
toplaşıp uçuşları kadınların tutukluevlerine
kanatlarında teneke kutulardan saksılar
“bizimki...”
Gurur acı gülüşlerinden imbiklenmiş
kaygılı yalnız gecelerinden alınmış
gizli bir gülücük dudaklarında, gözlerinde

serin sabah keyfi ezgisi (orta güçte/moderato)

ortak beklentilerinizi unutup
şimdi razıymışsınız bir merhabasına
içerdekilerin
yalınlığın, dostluğun, sevgililiğin
çatalkapısı
yarım gülüşleri hep ılık
ve umutla girilir görüşlere.
“... çıkacakmış.”
Çıksın, çıksın kadın kardeşim!
Sen ya küçüğüm, ondörtlüm, Brüksellim
saçı görklüm?
Babalık pangunotla bu devirde
üstelik seninkisi içerde.
Ürkeksin, çekingensin, sözsüzsün
niçin sırlarsın yüreğini
kız, senin şimdilerin
gelecek zamanların ne yetkin
çift mi yaşadın geçirdiğin yılları
korkuyorum sen kolumdayken
yavaş bu ne hız!
Saçların dağılacak sonra!
Buraya kim alçak yaptı
üstgeçitlerini kentin?

Haziran 1984

sensizlik sınavı

Yokluğuna alışamadım
bekler dururum karanlıkların kıyısında
bitir diyorsun tutsaklığını
korkarım dalgalı gecelerde
sensizliğe sürüklenmeye
ışık vuruyor gözlerime
giden gemilerde düşlerken seni
bir burğu dönüyor beynimde
inat bu ya, bekliyorum.
Saatimde dönenen ne durmadan
gel
at şunu derinliklere
ölüme gidiş hızım hesapsız kalsın
hep aynı imge
konuşuyor konuşuyorsun işitilmez
sözcüklerle
düşünce tutulması bende.
Nasıl harcarsın zamanı diyorsun
ayaklarım tutkallı, yerler ahşap
ören yerinden yükselen kahkahalar
ne denk geliş
gene unuttum geçmiş bir yerlerde.
Dilimin ucundaki yarınım mı
eksik elemanlı eşitsizlikler
yoksul biçimlerde çözölür
sensizlik testinde.

Ağustos 1984

bir direniştir yalnızlığa sevgi

Yürümüşsen diz boyu karda
korku yoldaş olmuşsa fırtınalarda
bir dağ evi, açılan kapı
ocakta meşe ve fokurdayan çaydanlık
iner yüreğinin dağlarından asi bir sevgi.
Uzun yürüyüşler sonu
sevdiceğinden uzak
bilenmişse öfken
çekilip sırtını dayama kayalara
gözlerin derin vadilerdeyken
bir sevda tüyü
bir diken
konar en pamuk yerine gönlünün.
Doldurup anıları çantana
düşmüşsen yollara
yaşadığı yaşadığın şehirse
verilmiş sözün olsa
sevdasız yaşamaya
bir direniştir yalnızlığa sevgi
bu kentte.
Geçmiş günleri andığında
bir boşluk göğsünde aniden
iç çekişin, dolan hava ve bir kasırğa
tazeleme sigaranı, boşuna
bağrında düğümlenen hasrettendir.

Aralık 1984

göç yollarında

Dalından beyaz çile toplayanlarlaydık
yüklendik terli bedenlerimize
serin köpükcükleri
on üçündeki sevdalı ellere değdik
kınalandık
yad değildiler top top sarılmış bezlere
kırk kuruş fazlasını katanlar
tipili dağların hasret paylaşan
al bir fuları olacağını bilmeseler de.

Bilemezlerdi düğün bayraklarında
naralarla dalgaışlarını
sevinçle döşeli odaların
küs ıssızlıklarında
sokaklara sırlanıp sığınacaklarını.

Bilemezlerdi bakır yüzlü Kırmanj kızları
dost düğünlerine armağanlarını.
Bilmeseler de kesemezlerdi
uçulan gecelere köprülenen
acı, terli çırpınışlarını.

Şimdi bir boşluktur sevgili, bağrım
uçsuz bucaksız topraklar
sıkıntılı yaz sıcakları
korkuyla sessizlik
terk edilmişliğin demli yalnızlıkları
ah bir eksiklik var bu kentte.

Üzüm satan kadın susmuş
kasanın üstünde üvezler
caddeden yüze vuran bir sıcak yükseliyor göğe
askerler devriyede
uçak sesleri
tezgahın üstünde yırtılmış göklü bir kumaş
bir boşluk kentle yüz yüze
yokluğa ağıt yakıyor.

Daha yarım saat önce
sen miydin, sesin miydi ahizede
bir boşluk gazete resimlerinde
boşlıkta eller
iri yazaçlar caka satıyor.

Yaşmımız ayrılıklarca damgalı
kavuşmuşsak her şeye inat
artık çiçek çağı çağımız deme
gecelerin güvercin kaldıran çığlıklarını
unutamamak
ayrılıkları kanıksamak mı

göç yollarında

annelerin gelemeyişleri
baharı bekler gibi bekledikleri görüşlere
bunları unutamamak
ayrılıklara tapınmak mı sevgili
beton duvarlar, karınca yuvalarının düşleri
bunlarla alt etmek zamanı
orada bu oyunlarla oyalananları unutamamak
kendi yalnızlığına kıvranmak mı?

Bilesin sevdiceğim
yeni denizler sensizlikte taramıyor saçlarını
ne yapar ya bu kentte bu adam
ellerinde yalnızlıklar
yüreğinde, usunda, adımlarında sen
her soluğunda sen
düşmüşken aylaklığa
geçer çiçekçi dükkanlarının önlerinden
kahreder ayrılıklara
kahrolur ayrılıklarca.

Ekim 1984

sevgi ve şiir üzerine bir tartışma

Nasıl isterim umutsuz günlerimin
ağırlığı belirsiz acılarıyla
kucaklaşmanı
sevmenin gereği verebilmek mi yiğit insanlara
heybelerimizi.
Bencillik değil mi
yorgunluklardan sevgilere sığınmak
taşıyamıyorsak doğru bir yaşamın gururunu
yüzümüze tükürmüşler de
unutmaya eğilimliyse
kutsallıklar adına unutarak yaşayabilmek yine de
bir bozkırda terk etmek değilse kendimizi
uyumak tipili bir dağda
nedir ya sevgili?

Var mısın geçitleri görünmez
fırtınalı dağları aşmaya
zaman bir salkım üzüm
güz bağlarında
düşünme gönençli, dingin günlere evetlendiğimi
dün ortaklaşmacılıktan yana diye halkalanmadı mı
kollarımız
uzlaşmacılığı, boyun eğmeyi elemişken yılların
eleğinde
kolay bir yaşama değişmek değerlerimizi
inanması güç de olsa
hazır bu beden ve bu bedenin bilgisi
yangın yerlerinde kızıl kızıl çiçekler yetiştirmeye

sevgi ve şiir üzerine bir tartışma

aranfiller, laleler, gelincikler, sardunyalar
ille de kan kırmızı güller
buna tanık, sabırla örülmüş rengarenk
şu boncuk cüzdan.

Anladım istiyememek hiçbir şeyi
kimseden

sevdiğinden bile
yalnızlığa övgü, Tanrılığa özenmekmiş
aysız gecelerin ıssız keçiyollarını
fısıldaşarak geçmek gerekirmiş
Şaştım tanıştığım rahatlığa
görünce ellerindeki dağitanları
işsiz kalmışım, evsizmişim, kaçakmışım
emsiz değilmiş dertlerim
ben de yalnız.

Sevgili, çakır gözlüm
sen içerdeyken durmadan işlem yapıyorum

sevme denklemleriyle
basit, kolay geliyor her soru
örneğin
güçlükleri ikiyle çarpıp
bölüyorum burada her şeyi
imgelemimde bana gülüyor kocaman elleriyle
küçücük çocuk elleriyle pay pay edenler
sonra mutluluk çıkıyor, pırrr uçuyor havaya.

sevgi ve şiir üzerine bir tartışma

“Şiir yaşanmamış sevilir” dediler
ozanlar, büyük kuramcılar, kitap ıssıları
yırttım şiirlerimi ben yaşıyorum diye
düşündüm ki
didinerek büyüttüğüm
düşünerek bağlandığım
günlerce sırladığım
dayanamayıp ezile sıkıla söze döktüğüm
bir çocuk utangaçlığıyla
göğsüme düşen al al olmuş yüzüm
sıkıntım, üzüncüm, olmayacak olmayacak
diye geceler boyu odalarda bir yaban hayvan gibi
dolaşmalarım
açlığım unutulmuş susuzluğum
niçin girmesin şiire?
Sevmek
karamsarlığa dil çıkaran
acılara ti çalan afacanı yaşamın.
Kıvrır kıvrırcığım seninle
çelik bir namlunun üstüne işlenmiş minnacık
kelebeği
balık sırtındaki kemikten ciğim iğneyi
bir demet nergisle bir dal orkidenin
veresiye defterlerine yazılan amcalı siparişlerin
ayrımına vardığımın karakalem desenidir sevgim.

Ekim 1984

sevgi ve şiir üzerine bir tartışma

annelerin gelemeyişleri
baharı bekler gibi bekledikleri görüşlere
bunları unutamamak
ayrılıklara tapınmak mı sevgili
beton duvarlar, karınca yuvalarının düşleri
bunlarla alt etmek zamanı
orada bu oyunlarla oyalananları unutamamak
kendi yalnızlığına kıvranmak mı?

Bilesin sevdiceğim
yeni denizler sensizlikte taramıyor saçlarını
ne yapar ya bu kentte bu adam
ellerinde yalnızlıklar
yüreğinde, usunda, adımlarında sen
her soluğunda sen
düşmüşken aylaklığa
geçer çiçekçi dükkanlarının önlerinden
kahreder ayrılıklara
kahrolur ayrılıklarca.

Ekim 1984